

8SH-1

K 77

LETËR
nga
VURGU

VASIL
KOÇI

891.933-1

S

K 7 7

VASIL KOÇI

LETËR NGA VURGU

— VARGJE —

~~4/13/3~~
13056
BIBLIOTEKA E SHITËKË
SHKOLLËS

SHTËPIA BOTONJËSE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1500 kopje Format 70 x 100/32 Stash: 2204-65

Shtyp N.I.Sh. Shtypshkronjave «Mihal Duri» — Tiranë, 1967

SHOKËVE TË MI POETË

Të flasim hapur, shokë,
pa shtrembëruar buzët,
pa bujë.

Sot

Më tepër se çdo herë tjetër
na duhen vargje,
jo të na nanuritit ne si foshnjat,
po vargje,
që socializmi t'i lidhë posi gjerdanë.

Ç'të kopjojmë kollosët e huaj?

Sot

duhet të rendim pas veprave të mëdha,
pas veprave të vendit tonë të bukur,
sepse mendimet dhe figurat janë si pemët,
secila klimën dhe tokën e vet kërkon.
Kush importon dhe në tokë të tij mbjell figura,
i thahen ato shpejt,
pa i mbjellur.

Të shkojmë, vëllezër,

tek ai punëtori që ngre pallate e fabrika,
që ngre socializmin me krahët e tij të fuqishëm.
dhe figurat tona atje t'i kërkojmë.

Tek ai fshatari
që rend fushave
dhe veshin vë të dallojë frymëmarrjen e tokës
nga frymëmarrja e vajzës së tij.
Tek ai fshatari të shkojmë;
tek ai fshatari që shkallëzon malet,
që edhe në male të ngjitet socializmi.

Dhe tok me shoferët,
Të udhëtojmë anë e kënd kësaj toke,
të udhëtojmë dhe të gëzohemi tok me shoferin
që mbart grurë, këpucë, lumturi
drejt socializmit.

Të ngjitemi majave,
atje ku qiell e male takohen miqësisht
dhe të përgjojmë atje,
pas grykës së pushkës,
lëvizjet e armiqve përtej piramidave,
dhe të dëgjojmë çdo ulërimë.
Ç'janë atje tej:
ujqër që hahen,
apo furtuna që grinden?

Sot, më tepër se kurrë, na duhen vargje,
që të gjëmojnë përpara turmave,
siç gjëmonte hapi i partizanëve tanë
që parakalonin ditën e çlirimit.

S'është poezia damë delikate,
që bredh nga një rrobaqepësi në një tjetër
për të qepur fustan mode
me basëm të jashtme,

dhe sa herë që ndërron fustanin e modës,
ndërron edhe çantën e dorës.
Çfarë mban vallë mbrenda n'atë çantë?
Një pasqyrë, dy shami hundësh, një kuti me
pudër.

Në çantën e saj poezia mban mbyllur
gjithë idealet e saj.

Poezia, shokë,
duhet të jetë bori,
dhe ne borizanë të kohës sonë.

PARA MONUMENTIT TË SKËNDERBEUT

Mbi kalin e tij,
me frenat në duar,
duke vigjiluar
pret që të ndigjojë
zërin e borisë,
zërin e Atdheut,
e të vërsulet si rrebesh
përmbi armiqtë.

TRIMËRIA JONË

Zëra, pushkë, bori dhe troke kuajsh
mbërrijnë në veshët tanë
nga thellësia e kohës.
Nëpër shekujt, vëllezër,
rend
trimëria jonë!

ATDHEU IM DHE SHEKUJT

Shekujt,
që do të vijnë n'Atdheun tim,
do të hutohen para tij
si turistët e huaj,
që vizitojnë për herë të parë
një kështjellë të papërkulur.

VERA JONË

Kjo verë e kuqe
që shikoni
në gotat tona plot —
është vera e të parëvet tanë
që pijmë ne,
Në dejet tona le të rrjedhë
trimëria e tyre.